

De Woeste Hoogte

Het beroemde liefdesverhaal van Emily Brontë,
naverteld door Marian Hoefnagel

DIT BOEK HEEFT HET KEURMERK MAKKELIJK LEZEN

Over dit boek

De Woeste Hoogte is een van de bekendste boeken uit de wereldliteratuur.

Iedereen heeft wel eens gehoord van Heathcliff en Catherine en hun verwoestende liefde.

Het boek is geschreven in 1847, door de Engelse schrijfster Emily Brontë. In het Engels heet het boek *Wuthering Heights*. Het verhaal is vaak verfilmd.

Het verhaal

Het verhaal gaat over Catherine en Heathcliff. Zij houden van elkaar, maar mogen niet met elkaar trouwen.

Heathcliff neemt vreselijk wraak. Op iedereen die ervoor heeft gezorgd dat hij en Catherine niet konden trouwen. Zijn wraak gaat jarenlang door, zelfs tot de volgende generatie.

De plek

De Woeste Hoogte speelt zich af op twee plaatsen in Noord-Engeland:

- Op De Woeste Hoogte: een oud, grijs huis bovenop een hoge heuvel.
- Op De Grange: een mooi landhuis in het dal.

De hoofdpersonen

Op De Woeste Hoogte woont de familie Earnshaw:

- Vader en moeder.
- Hun kinderen Hindley en Catherine. En Heathcliff, die geadopteerd is.
- De knecht Jozef en de huishoudster Nelly.

Op De Grange woont de rijke familie Linton:

- Vader en moeder.
- Hun kinderen Edgar en Isabella.
- Veel bedienden, maar die spelen verder geen rol.

Vier kinderen van deze families trouwen met elkaar:

- Catherine trouwt met Edgar. Zij krijgen een dochter: Cathy.
- Heathcliff trouwt met Isabella. Zij krijgen een zoon: Linton.

Alleen Hindley kiest een vrouw die niet uit de buurt komt. Hij trouwt met Frances. Zij krijgen een zoon: Hareton.

Tijd

Het verhaal duurt ongeveer veertig jaar. Het begint aan het eind, in het jaar 1801, als bijna iedereen dood is. Alleen Heathcliff, Jozef en Nelly zijn er dan nog. En de kinderen Hareton en Cathy.

Vertellers

Het verhaal wordt verteld door Lockwood, een jongeman die De Grange gehuurd heeft. Lockwood is gevluucht uit de drukke stad en zoekt rust op het platteland. Hij is nieuwsgierig naar de mensen die op De Woeste Hoogte wonen. Hij vraagt huishoudster Nelly naar de familiegeschiedenis, en schrijft haar verhalen op.

Taalgebruik

Het verhaal uit 1847 is prachtig, maar ook moeilijk:

- De zinnen in het oorspronkelijke verhaal zijn erg lang. (Er zijn zinnen van meer dan honderd woorden!)
- Er komen veel moeilijke (oude) woorden en uitdrukkingen in voor.
- Er zijn veel hoofdpersonen.
- De structuur van het verhaal is ingewikkeld.

Ik heb het verhaal eenvoudiger gemaakt, zodat het boek makkelijker leest. Ook heb ik van elk hoofdstuk een korte samenvatting gemaakt. Als je die steeds als eerste leest, wordt het verhaal duidelijker.

Marian Hoefnagel

TIP

Kopieer pagina 6 en houd dat blaadje bij de hand. Zo kun je makkelijk zien wie alle hoofdpersonen zijn.

Hoofdstuk 1

SAMENVATTING

In dit hoofdstuk maken we kennis met de schrijver van het verhaal: de rijke meneer Lockwood. Hij komt uit de stad en heeft voor een jaar een mooi huis gehuurd in de stilte van Noord-Engeland. Hij wil daar tot rust komen.

1801, het begin van de winter

Ergens in het noorden van Engeland ligt het dorpje Gimmerton.

Gimmerton ligt midden in een groot, stil gebied met moerassen en heidestruiken.

En schapen.

De wind waait er altijd uit het noorden.

In de zomer, als de heide paars is en het land warm, zal het hier mooi zijn.

Woest, maar mooi.

Maar nu, in het begin van de winter, is het vooral koud.

Eigenlijk moet ik in Gimmerton blijven.

Om een kop thee te drinken en te praten met de mensen van het dorp.

Maar ik doe het niet.

Ik rijd verder op mijn paard, voorbij Gimmerton.

Ik kom niemand tegen en dat vind ik fijn.

Ik heb de grote stad achter me gelaten.

De stad met z'n lawaai. En al die mensen die ik niet begrijp.

Ik ben op zoek naar de rust en de eenvoud van de natuur. Een paar mensen om me heen, dat is genoeg. Meer dan genoeg.

Mijn paard wordt moe.

Hij schudt met zijn hoofd en gaat steeds langzamer lopen.

Ik knijp mijn ogen dicht om beter in de verte te kunnen kijken.

Maar een huis zie ik nergens.

Toch kan het niet ver meer zijn.

Hier ergens moet De Grange zijn, het huis dat ik heb gehoord om tot rust te komen.

Het begint donker te worden. Slierten witte mist drijven over de kale heuvels.

Ik ril. Het lijken net spoken.

Dan ineens sta ik voor een mooi, oud landhuis.

De Grange!

Ik ben thuis.

Hoofdstuk 2

SAMENVATTING

Lockwood loopt naar de eigenaar van het huis, om de huur te betalen. Die eigenaar (Heathcliff) woont op De Woeste Hoogte. De bewoners van De Woeste Hoogte zijn allemaal erg onvriendelijk. Lockwood wil terug naar zijn huurhuis, maar door een sneeuwstorm kan dat niet. Heathcliff wil niet dat Lockwood blijft slapen en Lockwood rent woedend naar buiten. Daar wordt hij door twee honden gegrepen. De huishoudster komt op zijn geschreeuw af.

De eigenaar van De Grange woont op De Woeste Hoogte. Ik loop ernaartoe, over de verlaten hei. Het is een heel eind; meer dan twee uur ben ik onderweg.

De Woeste Hoogte is een perfecte naam voor het grijze huis bovenop de heuvel. Alles is hier hoog en woest. En oud. Boven de voordeur staat het jaar 1500. En daarnaast de naam Hareton Earnshaw.

Ik klim over het hek en klop op de deur, maar niemand doet open. Dan loop ik om het huis heen, en zie een oude knecht aan het werk.

‘Ik kom voor meneer Heathcliff’, zeg ik tegen hem. ‘Is er iemand thuis?’

De man spuugt op de grond. Hij zegt dat mevrouw wel thuis is, maar nooit opendoet. En meneer is daar, in die schuur.

Meneer Heathcliff lijkt absoluut niet op de bleke mensen die in deze streek wonen.

Hij lijkt eerder op een zigeuner, met zijn donkere haar en zwarte ogen. Een knappe, norske man.

‘Ik ben Lockwood, de nieuwe huurder van De Grange’, zeg ik. ‘Ik ben gekomen om kennis te maken.’

‘Kom maar mee naar binnen’, zegt hij.

De woorden lijken vriendelijk, maar klinken kortaf.

In de huiskamer brandt een haardvuur. Verder is het er donker. Heathcliff is de kamer weer uitgegaan.

Eerst denk ik dat ik alleen ben. Maar dan zie ik in een hoek van de kamer een jonge vrouw zitten. Dat zal mevrouw zijn, die nooit opendoet.

Ik buig voor haar en wacht tot zij tegen me zegt dat ik kan gaan zitten.

Maar ze zegt niets. Ze beweegt niet eens.

‘Het weer is slecht aan het worden, mevrouw Heathcliff’, zeg ik dan maar. ‘Het gaat vast sneeuwen.’

Maar nog steeds staart de vrouw voor zich uit, zonder zich te bewegen.

‘Ga toch zitten’, zegt een jongeman, die ineens uit het donker naast de haard tevoorschijn komt. ‘Hij komt zo wel weer.’

De jongen ziet eruit als een knecht, met zijn bruine handen, vuile kleren en slordige haar.

Maar hij gedraagt zich tegen mij uit de hoogte. Alsof hij de heer van het huis is.

Ik weet niet goed wat ik moet zeggen.

Ik ga zitten. De vrouw staat op en loopt naar de haard.

Ik kan haar nu goed zien. Ze heeft een slank figuur en het gezicht van een meisje.

Gouden krulletjes. Schitterende blauwe ogen.

Ze pakt een theeblik van de plank boven de haard en zegt: 'Bent u op de thee gevraagd?'

'Ik lust wel een kopje', antwoord ik.

'Bent u gevraagd?', herhaalt ze ongeduldig.

'Nee', zeg ik rustig.

Ze zet het blik met een klap terug op de plank.

Weer weet ik niet wat ik moet zeggen. Maar gelukkig komt meneer Heathcliff binnen.

'Die thee, komt daar nog wat van?', vraagt hij aan de jonge vrouw.

'Krijgt hij ook?', vraagt ze met een knikje naar mij.

'Schiet toch op, mens', snauwt Heathcliff.

Ik schrik van zijn toon.

Maar even later vraagt hij me aan tafel te komen zitten.

En we drinken met z'n vieren thee.

Ik probeer een gesprek te beginnen.

'U woont erg afgelegen, meneer Heathcliff', zeg ik. 'Maar ik weet zeker dat u en uw lieve vrouw ...'

'Mijn lieve vrouw!', zegt hij met een donkere grijns op zijn gezicht. 'Waar is ze dan, die lieve vrouw?'

'Ik bedoel mevrouw Heathcliff', zeg ik geschrokken.

Maar meteen begrijp ik dat ik het mis heb. Het meisje is te jong om zijn vrouw te zijn. Hij is een jaar of veertig, en zij zal niet ouder dan zeventien zijn.

‘Dit is mijn schoondochter’, legt mijn huisbaas uit. En hij kijkt vol haat naar het meisje.

Ik begrijp het. De jongen, die naast mij zit, dat is natuurlijk haar man. De jongen die eruitziet als een knecht, dat zal de zoon van mijn huisbaas zijn.

‘Ach, natuurlijk’, zeg ik, en ik kijk naar de jongen naast mij. ‘U hoort bij dit mooie meisje.’

Ik probeerde mijn fout goed te maken, maar ik heb het alleen maar erger gemaakt.

De jongen wordt rood, kijkt me woedend aan en begint te vloeken.

‘U heeft wel pech, meneer’, zegt Heathcliff. ‘U raadt het steeds verkeerd. Haar man, mijn zoon, is dood.’

Ik knik begrijpend. ‘En deze jongeman is ...?’

‘Mijn naam is Hareton Earnshaw’, gromt hij.

Ik herinner me dat dezelfde naam boven de voordeur van De Woeste Hoogte staat.

Ik besluit om verder mijn mond te houden. Rustig drink ik mijn thee.

Dan sta ik op en loop naar het raam. Buiten is het bijna donker.

‘Het sneeuwt’, zeg ik. ‘Ik ben bang dat ik de weg naar De Grange niet zelf kan terugvinden.’

Als niemand iets zegt, ga ik verder: ‘Ik zal hier moeten blijven vannacht.’

Heathcliff zegt onvriendelijk: ‘Ga dan ook niet alleen op pad in deze woeste heuvels. Ik heb geen logeerkamer, dus u kunt hier niet slapen.’

‘Ik kan hier in de huiskamer op een stoel slapen’, probeer ik nog.

‘Nee, nee!’, antwoordt Heathcliff. ‘Ik laat geen vreemde in mijn huis rondlopen. U bent een rijk man, maar ik vertrouw niemand.’

Ik voel me beledigd en loop kwaad naar buiten. Wat een stelletje hufters zijn dit!

De oude knecht is bezig in de stal, bij het licht van een lantaarn. Ik grijp de lantaarn en ren naar het hek.

Ik zal de weg naar De Grange wel in m’n eentje vinden!

‘Baas, baas, hij steelt de lantaarn!’, schreeuwt de knecht.

‘Bijter, Wolf, pak hem!’

Twee monsters van honden springen bovenop me en ik val op de grond.

Het licht van de lantaarn gaat uit. De honden staan met hun voorpoten op mijn borst en ik voel hun hete adem bij mijn keel. Op de achtergrond hoor ik Heathcliff en de knecht lachen. Ik schreeuw, scheld, trap en krijg van opwinding een bloedneus.

Gelukkig is er één verstandig mens op De Woeste Hoogte, en dat is de huishoudster Zillah.

Zij komt vanuit de keuken op het lawaai af.

‘Kijk nou toch, hij stikt bijna!’, roept ze. ‘Kalm toch, kalm toch, meneer.’

Ze haalt de honden van me af en helpt me overeind.

Ik voel me misselijk, duizelig en zwak.

Ik kan onmogelijk teruglopen naar De Grange.